

Het avondmaal als viering van de toekomst

Avondmaalsviering als voorproefje van de toekomst.

Het avondmaal staat niet enkel in het teken van hetgeen bijna 2000 jaar geleden op Golgotha gebeurde. In de avondmaalsviering is de toekomst even wezenlijk als het verleden. Toen Jezus het laatste avondmaal hield, zinspeelde Hij op een maaltijd die Hij in de toekomst met de zijnen zal houden: òIk zal van nu aan voorzeker niet van de vrucht van de wijnstok drinken, voordat het Koninkrijk Gods gekomen isö (Luc. 22:18). Paulus schrijft: òZo dikwijls gij dit brood eet en de beker drinkt, verkondigt gij de dood des Heren, totdat Hij komtö (I Cor. 11:26). In het òtòtdat Hij komtö klinkt dezelfde gerichtheid op de toekomst door als in Jezus' woorden uit Luc. 22:18. De avondmaalsviering kan een open venster naar de toekomst zijn. In de terminologie van brood en wijn: Het bescheiden ene brokje brood en het ene slokje wijn op de eerste zondag van de maand kan een voorproefje zijn van de overvloed op de tafel die God aan het eind der tijden zal dekken voor Christus en zijn gemeente. Meer dan eens wordt in de Schrift het Koninkrijk Gods vergeleken met een maaltijd. Het avondmaal mag gevierd worden als een voorproefje van het Bruiloftsmaal des Lams (Openb. 19:6-10).

De spanning van het vieren van de toekomst.

Wie in alle beperkingen en gebrokenheid en voorlopigheid van het hier en nu de toekomst viert, voelt een spanning. Er zit een spanning tussen de soberheid van het ene brokje brood en het ene slokje wijn aan het avondmaal en de overvloed van het toekomstig feest. Er zit spanning tussen onze onvolkomenheid aan de avondmaalstafel en de volmaaktheid die ons aan het Bruiloftsmaal des Lams geschonken zal worden. Er is spanning tussen de eenheid van avondmaalsgangers ó òals hij deelneemt ga ik weg, met hem kan ik niet aanzittenö - en de eenheid van de deelnemers aan de toekomstige maaltijd. Deze spanning - en ook de pijn van deze spanning! - is wezenlijk voor de avondmaalsviering. Het is de spanning van de viering die als een brug de kloof tussen heden en toekomst overspant. Wie onze huidige onvolkomenheid serieus neemt, en de volkomenheid van de toekomst serieus neemt, moet aan het avondmaal iets van deze spanning tussen beide willen voelen. Je kunt deze spanning - die af en toe hoogst ongemakkelijk is - wegnemen: Door niet aan het avondmaal deel te nemen als òer iets niet met je in orde isö. Door een strenge avondmaalscensuur toe te passen.

Open avondmaalsviering als spannende toekomstbeleving.

In dit verband moet me een opmerking van het hart over de vraag of het avondmaal open of gesloten gevierd moet worden. Ik heb zeker niet de gedachte dat dit het laatste woord in deze discussie zou zijn. Maar ik denk dat het in het verband van het avondmaal als voorproefje van de toekomst een wezenlijke opmerking is: Je kunt aan het avondmaal, de spanning tussen de onvolkomen eenheid onder Gods kinderen nu, en de volkomen eenheid van de gemeente straks, wegnemen door de praktijk van het gesloten avondmaal. Ik ben van mening, dat je deze pijnlijke spanning aan het avondmaal moet willen voelen. Niet door niet-baptisten buiten te sluiten. Dat is op zichzelf ook best pijnlijk! Maar door hen uit te nodigen deel te nemen. Met een mengeling van pijn en vreugde in je hart kun je als, baptist tijdens een open avondmaalsviering de beker reiken aan iemand die kerkelijk een andere naam draagt. Met pijn vanwege de scheiding in kerkelijke gemeenschap en opvattingen. Met vreugde vanwege de tijdelijkheid van deze scheiding. Eens zullen Gods kinderen volkomen één zijn! Deze mengeling van pijn en vreugde is wezenlijk voor de avondmaalsviering als voorproefje van Gods toekomst.

Olof de Vries